

1

Ik word wakker met zijn naam op mijn tong.

Will.

Voor ik mijn ogen opendoe, zie ik hem weer op de keien in elkaar zakken. Dood.

Door mij.

Tobias gaat op zijn hurken voor me zitten en legt zijn hand op mijn linkerschouder. De wagon bonkt over het spoor en Marcus, Peter en Caleb staan in de deuropening. Ik adem diep in en houd de lucht vast in mijn longen om de druk op mijn borst wat te verlichten.

Een uur geleden voelden alle gebeurtenissen nog heel onwerkelijk.

Nu niet meer.

Ik adem uit, maar de druk blijft.

‘Kom op, Tris,’ zegt Tobias, terwijl hij onderzoekend in mijn ogen kijkt. ‘We moeten springen.’

Het is te donker om te kunnen zien waar we zijn, maar als we de trein uit moeten, zijn we waarschijnlijk vlak bij het hek. Tobias helpt me over-eind en loodst me naar de deur.

De anderen springen om de beurt naar buiten: eerst Peter, dan Marcus en dan Caleb. Ik pak de hand van Tobias. Het begint harder te waaien wanneer we bij de rand van de wagon gaan staan, alsof de wind een hand is die me veilig terug wil duwen.

Maar we gooien ons het donker in en komen hard op de grond terecht. De klap is extra pijnlijk door de schotwond in mijn schouder. Ik bijt op

mijn lip om het niet uit te schreeuwen en zoek mijn broer.

‘Gaat het?’ vraag ik als ik zie dat hij een meter verderop in het gras over zijn knie zit te wrijven.

Hij knikt. Ik hoor hem snikken alsof hij tegen de tranen vecht en ik draai me om zodat ik het niet hoeft te zien.

We zijn in het gras vlak bij het hek terechtgekomen, een paar meter naast het uitgesleten pad waarover de vrachtwagens van Vriendschap voedsel naar de stad vervoeren. We zijn ook vlak bij de poort waardoor die vrachtwagens naar buiten gaan – de poort die momenteel op slot zit en ons binnen houdt. Het hek torent boven ons uit; het is te hoog en te buigzaam om eroverheen te kunnen klimmen en te stevig om omver te kunnen trappen.

‘Waar zijn de Onverschrokkenen die hier de wacht horen te houden?’ vraagt Marcus.

‘Ze zaten waarschijnlijk in de simulatie,’ zegt Tobias, ‘en nu zijn ze...’ Hij zwijgt even. ‘Wie zal het zeggen? Joost mag weten waar ze zijn en wat ze doen.’

We hebben de simulatie stopgezet; het gewicht van de harde schijf in mijn achterzak is daar het bewijs van. Maar we zijn niet gebleven om de nasleep te aanschouwen. Wat is er met onze vrienden gebeurd, met onze klasgenoten, onze leiders, onze facties? We hebben geen idee.

Tobias loopt naar een metalen kastje rechts van de poort en klapt het deurtje open, waar een klein besturingspaneel achter blijkt te zitten.

‘Nu maar hopen dat de Erudieten er niet aan gedacht hebben om de code te veranderen,’ zegt hij terwijl hij een aantal cijfers intoetst. Na de achtste toets gaat de poort met een klik open.

‘Hoe wist je dat?’ vraagt Caleb. Hij klinkt aangedaan en het verbaast me dat zijn stem niet stukt.

‘Ik heb in de controlekamer van Onverschrokkenheid gewerkt, om het beveiligingssysteem te bedienen. We wijzigden de codes maar twee keer per jaar,’ zegt Tobias.

‘Wat een mazzel,’ zegt Caleb. Hij werpt Tobias een achterdochtige blik toe.

‘Het heeft niets met mazzel te maken,’ antwoordt Tobias. ‘Ik werkte

daar alleen maar om zeker te weten dat ik zou kunnen ontsnappen.’

Ik huiver door de manier waarop hij ‘ontsnappen’ zegt, alsof hij vindt dat we gevangenzitten. Ik heb daar nog nooit op die manier over nagedacht, maar dat lijkt nu opeens heel naïef.

We lopen op een kluitje verder. Peter houdt zijn bloederige arm tegen zijn borst gedrukt – de arm waarin ik hem geschoten heb – en Marcus heeft zijn hand op Peters schouder gelegd om hem te helpen. Caleb veegt om de paar seconden zijn wangen af en ik weet dat hij huilt, maar ik weet niet hoe ik hem moet troosten, of waarom ik zelf niet huil.

In plaats daarvan ga ik voorop. Tobias loopt zwijgend naast me, en hoewel hij me niet aanraakt, ondersteunt hij me toch.

Kleine lichtpuntjes zijn het eerste teken dat we het hoofdkwartier van Vriendschap naderen. Het worden vierkante lichtvlakken die langzaam in ramen veranderen. Een gebouwencomplex van hout en glas.

Om er te komen moeten we door een boomgaard. Mijn voeten zakken weg in de grond en boven mijn hoofd vormen de vergroeide takken een soort tunnel. Tussen de bladeren hangt donker fruit, klaar om te vallen. De scherpe, zoete geur van rotte appels vermengt zich in mijn neus met het aroma van vochtige aarde.

Als we dichterbij komen laat Marcus Peter alleen en loopt naar voren. ‘Ik weet de weg,’ zegt hij.

Hij leidt ons langs het eerste gebouw naar het tweede pand van links. Alle gebouwen, op de kassen na, zijn gemaakt van hetzelfde ongeverfde, ruwe donkere hout. Ik hoor gelach door een open raam. Het contrast tussen het gelach en de versteende kille in mijn binnenste is schrijnend.

Marcus doet een deur open. Het is dat we ons op het terrein van Vriendschap bevinden, anders zou het gebrek aan beveiliging me verbaasd hebben. De leden van Vriendschap overschrijden de grens tussen vertrouwen en domheid nog wel eens.

Het gepiep van onze schoenzolen is het enige geluid. Ik hoor Caleb niet meer huilen, maar dat deed hij eerst ook heel stilletjes.

Voor een open deur blijft Marcus staan. In de kamer erachter zit Jo-

hanna Reyes, een afgevaardigde van Vriendschap, uit het raam te kijken. Ik herken haar omdat je Johanna's gezicht niet snel vergeet, of je haar nu één of honderd keer hebt gezien. Er loopt een breed litteken van net boven haar rechterwenkbrauw tot aan haar lip, waardoor ze blind is aan één oog en slist als ze praat. Ik heb haar slechts één keer horen praten, maar ik kan het me nog goed herinneren. Als ze dat litteken niet had gehad, was ze een prachtige vrouw geweest.

‘O, godzijdank,’ zegt ze als ze Marcus ziet. Ze loopt met gespreide armen op hem af, maar in plaats van hem te omhelzen raakt ze alleen zijn schouders even aan, alsof ze weet dat men in Zelfverloochening niet op terloops fysiek contact gesteld is.

‘De andere mensen van jullie groep zijn al een paar uur geleden gearriveerd, maar ze wisten niet of jullie het gehaald hadden,’ zegt ze. Ze doelt op de Zelfverloochenaars die met mijn vader en Marcus waren ondergedoken. Het is niet eens bij me opgekomen me zorgen om hen te maken.

Ze kijkt over Marcus' schouder, eerst naar Tobias en Caleb, dan naar mij en ten slotte naar Peter.

‘Och jee,’ zegt ze als haar blik blijft hangen bij het bloed dat het shirt van Peter doorweekt. ‘Ik zal een arts laten halen. Jullie mogen hier vanavond allemaal slapen, maar morgen moet onze gemeenschap gezamenlijk over jullie verblijf beslissen. En onze leden’ – ze kijkt even naar Tobias en mij – ‘zullen waarschijnlijk niet staan te juichen als ze horen dat er Onverschrokkenen op ons terrein zijn. Ik moet jullie natuurlijk eerst vragen om alle wapens die jullie eventueel bij je hebben in te leveren.’

Plotseling vraag ik me af hoe ze weet dat ik een Onverschrokken ben. Ik heb nog steeds een grijs overhemd aan. Het overhemd van mijn vader.

Op dat moment zweeft zijn geur omhoog, een mengeling van zeep en zweet die mijn neus en mijn hele hoofd vult. Ik bal mijn handen zo stevig tot vuisten dat mijn vingernagels in mijn huid snijden. Niet hier. Niet hier.

Tobias geeft zijn pistool af, maar als ik mijn hand achter mijn rug steek om mijn eigen wapen tevoorschijn te halen, pakt hij mijn hand en duwt

hem weer weg. Dan vlecht hij zijn vingers door de mijne, zodat het niet opvalt wat hij zojuist gedaan heeft.

Ik weet dat het verstandig is om een van onze wapens te houden. Maar het zou een opluchting zijn om het pistool in te leveren.

‘Ik ben Johanna Reyes,’ zegt Johanna terwijl ze haar hand eerst naar mij en dan naar Tobias uitsteekt. Een Onverschrokken begroeting. Haar kennis van de gebruiken van andere facties is indrukwekkend. Ik vergeet altijd hoe attent de mensen uit Vriendschap zijn, tot ik het zelf ervaar.

‘Dit is T...’ begint Marcus, maar Tobias onderbreekt hem.

‘Ik ben Four,’ zegt hij. ‘Dit zijn Tris, Caleb en Peter.’

Een paar dagen geleden was ik de enige Onverschrokken die de naam ‘Tobias’ kende; het is een deel van hemzelf dat hij me geschonken heeft. Nu we buiten het terrein van de Onverschrokkenen zijn, besef ik weer waarom hij die naam voor de wereld verborgen heeft gehouden. Hij verbindt hem met Marcus.

‘Welkom in Vriendschap.’ Johanna’s ogen richten zich op mijn gezicht en ze laat een scheef glimlachje zien. ‘Laat ons voor jullie zorgen.’

En dat doen we. Een verpleegster uit Vriendschap geeft me zalf – ontwikkeld door Eruditie om het genezingsproces te versnellen – om op mijn schouder te smeren, en brengt Peter naar de ziekenboeg om zijn arm te laten behandelen. Johanna begeleidt ons naar de kantine, waar we een aantal Zelfverloochenaars vinden die met Caleb en mijn vader waren ondergedoken. Susan is er ook, samen met een aantal mensen uit mijn oude straat, aan rijen houten tafels zo lang als de kantine zelf. Ze begroeten ons – en dan met name Marcus – met ingehouden tranen en onderdrukte glimlachjes.

Ik klamp me vast aan de arm van Tobias. Ik buig door onder het gewicht van de leden van de factie van mijn ouders, van hun levens, hun tranen.

Een van de Zelfverloochenaars houdt me een dampende mok voor en zegt: ‘Drink maar op. Het helpt je slapen, zoals het een aantal anderen ook heeft helpen slapen. Zonder dromen.’

De drank is rozerood, als aardbeien. Ik pak de mok en klok de inhoud

naar binnen. Heel even voel ik me door de warme vloeistof wat minder hol, en als ik de laatste druppels opdrink, begint mijn lichaam zich langzaam te ontspannen. Iemand brengt me door een gang naar een kamer met een bed erin. Dat is genoeg.